

Martin Pluhař

Fotograf,
cestovatel,
básník
a spisovatel

Váš první fotoaparát?

Vilka, malý mechanický foťák na kinofilm, dodnes ho mám, ale už dávno s ním nefotím. Potom, co jsem začal brát do ruky tátův Zenit E, jsem ho dostal k Vánocům. Byl to jeden z mála přístrojů, který byl na trhu. To mi bylo asi dvanáct.

První uskutečněný snímek?

Na první snímek si přesně nevzpomínám, určitě to bylo tím tátovým Zenitem někde v Českém ráji, máme tam chalupu, a na 100 % to byla černobílá fotografie. V 80. letech tady barevné filmy nebyly snadno k sehnání.

Nejcennější snímek?

Nevím, jestli zrovna nejcennějším snímkem, ale určitě mým nejoblíbenějším, je tukan. Vyfotil jsem ho v Národním parku Iguacu v Brazílii. Na mé cestě napříč Jižní Amerikou. To byla jedna z nejúžasnějších oblastí, kterými jsem projel.

Máte nějaké oblíbené místo na focení?

Hodně mám rád jihovýchodní Asii, rád se tam vracím, jsou to opravdu „země úsměvů“. A není to jen reklamní slogan, lidé tam jsou milí a hodní. Líbilo se mi na spoustě míst ve světě, nejoblíbenější místo je ale domov. Je příjemné se odkudkoli vracet, nejen k rodině a přátelům, ale i ke své mateřštině, není nad to si pěkně česky pokecat, zvláště po delší době.

Promýšlíte své záběry nebo improvizujete?

Záběry promýšlím s okem přitisknutým k hledáčku, až v tu chvíli začínám komponovat a řešit technické věci. Při focení dívek v ateliéru je na to dostatečný klid a čas. Při reportáži a v krajině dám na intuici, když mi padne do oka něco zajímavého, najdu si místo a jednoduše to co nejrychleji vyfotím. V podstatě stále improvizuji.

